

[Aksel Larsen.]

traktaten, at Hollandsk Guinea hører ind under fællesmarkedet. Det er det område, som Indonesien — jeg skal ikke give mig til at argumentere for eller imod — gør krav på bør tilhøre Indonesien. Men kommer vi ind i fællesmarkedet, er vi altså bundet til at støtte Holland her.

Det har været sagt, at fællesmarkedet ville bidrage til at sikre freden i Europa. Ja, store ord hænger ligesom meget andet ikke fast i halsen, men når man taler om dette med at sikre fred i Europa, så kan jeg ikke lade være med at citere, hvad den højtærede udenrigsminister har sagt i sin redegåelse i går. Dér sagde den højtærede udenrigsminister (sp. 4683):

„Formålet med et politisk samarbejde mellem de europæiske lande måtte i første række være at hindre, at europæiske staters indbyrdes modsætninger på ny kastede Europa og hele verden ud i ødelæggende krige.“

Den højtærede udenrigsminister demonstrerer herved på ny, at hans geografiske begreber har forandret sig, siden han gik i skole. Vesteuropa er for ham Europa, den øvrige del af Europa hører ikke dertil. Men dernæst demonstrerer han, at når det passer ham, så ser han bort fra de alvorlige konflikter, som Vesttyskland har, måske latent, men har med andre europæiske stater, og de konflikter, som f. eks. Frankrig har med Algier og Tunis og eventuelt andre lande.

Derpå siger den højtærede udenrigsminister:

„Der måtte skabes mulighed for, at et nyt, demokratisk og fredelig Tyskland kunne finde sin plads i Europas økonomi og politik som ligeberettiget partner, således at risikoen for, at Tyskland som tidligere i historien vil bryde den europæiske fred, fjernes.“

Jeg tillader mig at spørge den højtærede udenrigsminister: ved udenrigsministeren, hvad han siger dér? Udenrigsministeren siger, at grunden til, at Tyskland begyndte krigen i 1914, og grunden til, at Tyskland begyndte krigen i 1939, var, at Tyskland ikke var anerkendt som en ligeberettiget partner i Europa; grunden var, at Tyskland var forurettet af de øvrige europæiske lande. Hvis man på den basis vil sikre freden i

Europa, er vi lige så vel rejst, som da Danmark sluttede ikke-angrebstraktaten med Hitlers Tyskland.

Af alle disse grunde er vi meget betænkelige ved det, man her er i færd med at gøre, og vi beroliges ikke ved henvisning til, at England jo nu søger om optagelse i fællesmarkedet, og at vi er nødt til at følge England.

Lad os se på årsagen til Englands kovending eller rettere til Englands gang til Canossa, for det er jo det, der er tale om. England var med i forhandlingerne om etablering af fællesmarkedet, men faldt fra. Derpå var England en af de drivende faktorer i organiseringen af de syv landes frihandelsområde, EFTA, og havde naturligvis sine ganske bestemte hensigter dermed: man ville skabe en modvægt mod fællesmarkedet og i givet fald — det er jeg klar over — søge en eller anden form for samarbejde, broslagning eller sammenslutning, mellem disse to markeder, men vel at mærke således, at det var to ligeberettigede parter, der forhandlede om det. Ja, nu ligger terrinen i skår, og England kommer med hatten i hånden og ansøger om medlemskab i det fællesmarked, hvis traktat antagelig ikke vil blive ændret. Det må bede om at blive medlem hos sine økonomiske og til dels politiske modstandere i Europa.

Der må jo være en årsag til dette, og årsagen, ja, den er alt for offentligt kendt, men det må siges her fra denne talerstol: årsagen er Englands økonomiske krise, som jeg ikke er sikker på at England selv alene er skyld i, men som i høj grad kan være fremkaldt også ved faktorer ude fra. Begyndelsen til kovendingen blev gjort, da præsident Kennedy havde Englands statsminister, MacMillan, til alters og gjorde ham opmærksom på, at selv om det antagelig vil være økonomisk ubehageligt for Amerikas Forenede Stater, om Europas NATO-lande slutter sig sammen i fællesmarkedet, ønsker Amerikas Forenede Staters regering af politiske grunde meget, at England og helst også Danmark og Norge tilslutter sig fællesmarkedet.

Se, når en præsident for Amerikas Forenede Stater siger noget sådant til Englands statsminister, at man ønsker meget, så har man vistnok lov til at sige, at han